

משנה שלובה

המשניות הנלמדות השבוע (לפי הלוח היומי) עם רע"ב משולב

לע"נ מו"ח רבי יוסף מרדכי שלמה ב"ר יעקב. נלב"ע י"ט תשרי תשפ"ו

ג - ט אלול, כלים פכ"ד מ"ז - פכ"ז מ"ד

כלים פרק כד

יז

שֶׁלֹש קָפוֹת הֵן. מְהוּזָה בְּגֵד יֶשֶׁן וּבְלוּי שֶׁטָלְיָה עַל הַבְּרִיָּה, שֶׁטָלְיָה. כְּמוֹ שֶׁטָלְיָה. מְלֻשׁוֹן טָלָי עַל גְּבִי טָלָי. כְּלוּמֵר שֶׁשָׁם הִיִּשְׁנָה טָלָי עַל הַחֲדָשָׁה, הוֹלְכִין אַחֲרֵי הַבְּרִיָּה. הוֹלְכִים אַחֲרֵי הַבְּרִיָּה. דָּנִין אוֹתָהּ כְּדִין הַבְּרִיָּה, אִם טִמְאָה טִמְאָה, וְאִם טְהוֹרָה טְהוֹרָה.

קִטְנָה עַל הַגְּדוּלָּה בֵּין שְׁתֵּיהֶן מְהוּזָה בֵּין שְׁתֵּיהֶן בְּרִיאוֹת, הוֹלְכִין אַחֲרֵי הַגְּדוּלָּה וְאִם הַגְּדוּלָּה נְקוּבָה כְּמוֹצֵא רִמּוֹן שֶׁבִּשְׂבִירָה כְּזוֹ נִטְהָרָה, גַּם הַקִּטְנָה הַמְחֻבֶּרֶת עִמָּה טְהוֹרָה אִף עַל פִּי שֶׁהִיא שְׁלֵמָה. וְאִם הַגְּדוּלָּה שְׁלֵמָה וְהָרִי הִיא מְקַבֶּלֶת טִמְאָה, אִף הַקִּטְנָה הַמְחֻבֶּרֶת עִמָּה טִמְאָה אִף עַל פִּי שֶׁהִיא נְקוּבָה בְּמוֹצֵא רִמּוֹן.

הֵיוּ שְׁוֹת, הוֹלְכִין אַחֲרֵי הַפְּנִימִית אִם טִמְאָה הַפְּנִימִית טִמְאָה הַחִיצוֹנָה, וְאִם הַפְּנִימִית טְהוֹרָה הַחִיצוֹנָה נְמִי טְהוֹרָה.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, כִּף מֵאֲזִנִּים שֶׁטָלְיָה עַל שׁוּלֵי הַמַּחֲסֵם, מִבְּפָנִים, טִמְאָה. מִבְּחוּץ, טְהוֹר. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר כִּף מֵאֲזִנִּים. לְפָרוּשֵׁי מְלֻטָּה דִּתְנָא קָמָא קִטְנָה. וּבְכַף מֵאֲזִנִּים שֶׁל מַתְכוֹת טִמְאָה אִרִּי, דָּאִם טָלְיָה בְּתַחֲתִית הַמַּחֲסֵם מִבְּפָנִים, טִמְאָה הַמַּחֲסֵם, וְאִם טָלְיָה מִבְּחוּץ, טְהוֹר הַמַּחֲסֵם. טָלְיָה עַל צִדָּה, בֵּין מִבְּפָנִים בֵּין מִבְּחוּץ, טְהוֹר: טָלְיָה עַל צִדָּה. שֶׁהַדְּבִיק הַטָּלָי עַל דְּפָנוֹת הַמַּחֲסֵם לֹא בְּתַחֲתִיתוֹ, בֵּין מִבְּחוּץ בֵּין מִבְּפָנִים, טְהוֹר.

וּמִסְקָנָא דְכָלָה פְּרָקִין וְטַעֲמָא דְכָלָהוּ טִמְאָה מִדְּרָס וְטִמְאָה טִמְאָה מִתְּהוֹר מְקָלוּם הָאֲמִוּרִים כָּאֵן הוּא, דְּכָל דְּבַר הָרָאִי לְשִׁכִּיבָה, וְהוּא שִׁיבָה עָשׂוּי לְשִׁכִּיבָה אוֹ לִישִׁיבָה אוֹ לְהִשָּׁעֵן עָלָיו, טִמְאָה מִדְּרָס, לְבַד אִם הוּא כְּלִי חָרָס דְּאִינוּ מִטִּמְאָה מִדְּרָס, דְּהִכִּי יִלְפִין מִקְרָא דְכָתִיב (וַיִּקְרָא טו) וְאִישׁ אֲשֶׁר יִגַּע בְּמִשְׁכָּבוֹ, מְקִישׁ מִשְׁכָּבוֹ לוֹ, מָה הוּא יֵשׁ לוֹ טְהוֹרָה בְּמִקְוָה אִף מִשְׁכָּבוֹ שִׁישׁ לוֹ טְהוֹרָה בְּמִקְוָה, יֵצֵא כְּלִי חָרָס שֶׁאֵין לוֹ טְהוֹרָה בְּמִקְוָה.

וְהַמִּפְסֵי הַעָשׂוּי לְשִׁכִּיבָה, אִף עַל פִּי שֶׁאֵין לוֹ טְהוֹרָה בְּמִקְוָה מִדְּכָתִיב (שם יא) כָּל כְּלִי אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה מִלֶּאכָה בָּהֶם בְּמֵיִם יָבֵא, וְהֵאֵל לֹא כְּלִי הוּא, מִכָּל מְקוֹם טִמְאָה מִדְּרָס, דְּמִרְבִּינָן לִיה מִקְרָא דְכָתִיב כָּל הַמִּשְׁכָּב, כָּל לְרִבּוֹת אֶת הַמִּפְסֵי, וְאֵין לוֹ טְהוֹרָה עַד שֶׁיִּסְתַּר וְיִשְׁאָר מִמֶּנּוּ פְּחוֹת מִשְׁשָׁה עַל שִׁשָּׁה.

וְכָלִי אֲבָנִים וְכָלִי גָלִילִים וְכָלִי אֲדָמָה, טְהוֹרִים מְקָלוּם. וְכָן כָּל דְּבַר הַבָּא מִן הַיָּם, טְהוֹר. וְכָלִי עֵץ הַבָּא בְּמִדָּה, שֶׁמְחֲזִיק אַרְבָּעִים סָאָה בְּלַח שֶׁהֵם כּוֹרִים בִּיבֵשׁ, נְמִי טְהוֹר מְקָלוּם, לְפִי שֶׁאֵינוּ מִטְּלָטֵל מִלָּא. וְכָן דְּבַר שֶׁאֵין עָלָיו תּוֹרֵת כְּלִי, אוֹ שִׁישׁ לוֹ תּוֹרֵת כְּלִי וְאֵינוּ מִמְּשֻׁמֵּשׁ אֲדָם אֶלָּא מִשְׁמָשׁוּי, טְהוֹר, כְּגוֹן תְּרָבוּס שֶׁל זִיתִּים וּמִפָּץ שֶׁל גִּתּוֹת וְסִדִּין שֶׁל צוֹרוֹת, דְּאִמְרִין בְּמִתְנִיתִין שֶׁהֵן טְהוֹרִין מְקָלוּם, דְּלֹא חֲשִׁיבִי כְּלִים שֶׁל מִשְׁמָשׁוּי אֲדָם:

*

פרק כה, פרק כ"ב הכלים, ובו ט משניות

א

כָּל הַכֵּלִים יֵשׁ לָהֶם אַחֲרִים וְתוֹךְ, כֵּלִים שֶׁנִּטְמָאוּ בְּמִשְׁקִין טִמְאִים, אִם נִגְעוּ הַמִּשְׁקִין מֵאֲחֻרֵּיהֶן שֶׁל כֵּלִים נִטְמָאוּ אֲחֻרֵּיהֶן וְלֹא נִטְמָא תוֹכָן, מִשּׁוּם דְּטִמְאָת מִשְׁקִין לֹא נִטְמָא כֵּלִים לֹא דְאֲחֻרֵּיהֶם, הַקְּלוּ חֲכָמִים בְּטִמְאָתָן. אֲבָל אִם נִטְמָא תוֹכָן, כְּגוֹן שֶׁנִּגְעוּ מִשְׁקִין טִמְאִין בְּתוֹכָן, נִטְמָאוּ אֲחֻרֵּיהֶם. וְהֵינּוּ דִּתְנָן יֵשׁ לָהֶן אֲחֻרֵּים וְתוֹךְ, כְּלוּמֵר שֶׁחֲלוּק דִּין אֲחֻרֵּיהֶם מִדִּין תוֹכָן, כְּגוֹן הַכֵּלִים וְהַכִּסְתּוֹת וְאִף עַל פִּי שֶׁמִּשְׁתַּמְשִׁים בָּהֶן בְּתוֹכָן וּבְאֲחֻרֵּיהֶן, שְׂרָאוּי לְהַפְּכֵן

ולעשות תוכן אחריו ואחריו תוכן, אף על פי כן חלוק דין תוכן מדין אחריו וְהַשְׁקִינִי, וְהַמְרִצּוֹפִין שקיין גדולים של עור שמולכים בהן סחורות בפסילות, דברי רבי יהודה.

רבי מאיר אומר, כל שיש לו תבורות לולאות, כמו שיש למכנסים, תפורות לאחריו של בגד, יש לו אחרים ותוף. וכל שאין לו תבורות, אין לו אחרים ותוף.

יש לו אחרים ותוף. דכיון דיש לו תבורות לא חזי להפכו, ותוכו חלוק מאחריו. אבל קשאין לו תבורות, דחזי להפכו, אין תוכו חלוק מאחריו, אלא קשנגעו משקים טמאים בין מאחריו בין מתוכו נטמא כלו. והלכה כרבי יהודה.

השלחן והדלפקי, יש להם אחרים ותוף, דברי רבי יהודה. קסבר רבי יהודה, כיון דפניו משפים וחלקין, הפנים ההם גדולים תוכו. והלכה כרבי יהודה. רבי מאיר אומר, אין להם אחרים. וכן טבא שאין לה לזבז:

ב

המרדע הוא מקל ארך ועב שליש טפח, ובראשו האחד ברזל רחב מחדד לחתך בו שרשים, ושמו חרחור, ובראשו השני ברזל כמו מרצע, ושמו דרבן. שבו מלמד הפרה לתלמיה, יש לו אחרים ותוף, משבעה לחרחור, מארבעה לדרבן, דברי רבי יהודה.

משבעה לחרחור מארבעה לדרבן. אם נפלו משקין טמאים על החרחור, אין טמא מן המרדע אלא שבעה טפחים. ואם על הדרבן נפלו, אין טמא אלא ארבעה. ורמב"ם פרט, שאם נפלו משקין טמאין במרדע חוץ לשבעה טפחים מן החרחור או חוץ לארבעה טפחים מן הדרבן, הוי כקלי שנטמאו אחריו ולא נטמא תוכו, ואותן שבעה טפחים הסמוכים לחרחור והארבעה הסמוכים לדרבן לא נטמאו.

רבי מאיר אומר, אין להם, לא הזכירו ארבעה ושבעה אלא לשירים. קשנתנו חכמים שעור לחרחור שבעה ולדרבן ארבעה, לא נתנו אלא לענין זה שאם נשבר המרדע ונשאר סמוך לחרחור שבעה טפחים או סמוך לדרבן ארבעה, טמא, מפני שראוי לעשות מעין מלאכתו. פחות מקאן, הוי כשברי כלי וטהור. והלכה כרבי יהודה:

ג

מדות יין ושמן, וזומא לסטרא כלי שראשו אחד כף וראשו האחר מזלג. בכף מעלין בו מרק מן הקדרה ובמזלג מעלין בו בשר, ומסננת של חרדל, ומשמרת של יין, יש להן אחרים ותוף, דברי רבי מאיר. רבי יהודה אומר, אין להם אחרים ותוף. טעמא דרבי יהודה, משום דכל הני כלים יש מאחריו חקק בית מושב כעין שעושים לכלי כסף, ופעמים שכופהו על פיו ומשתמש בחקק שבאחריו.

רבי שמעון אומר, יש להם. נטמאו מאחריו, מה שבתוכו טהור, וצריך להטביל:

רבי שמעון אומר יש להם. לענין מה שבתוך הכלי יש להן דין אחרים ותוף, שאם נטמאו אחריו לא נטמא מה שבתוך הכלי. אבל לענין הכלי עצמו אין חלוק דין אחריו מדין תוכו, שאם נטמאו אחריו צריך להטביל את כלו כאלו נטמא תוכו. והלכה כרבי יהודה:

ד

הרבע וחצי הרבע כגון חתיכת עץ עבה וארבעה וכו' שתי מדות חקוקות זו אצל זו, אחד מחזיק רבע ואחד מחזיק חצי רבע, ודפן מפסיק בין זו לזו, נטמא הרבע, לא נטמא חצי הרבע. נטמא חצי הרבע, לא נטמא הרבע. אמרו לפני רבי עקיבא, הואיל וחצי הרבע אחרים לרבע, כלי שנטמא תוכו לא נטמאו אחריו. בתמיהה. וכי כלי שנטמא תוכו לא נטמאו אחריו, ואמאי תנן לא נטמא חצי רבע, והלא אחריו של רבע היא.

אמר להן, של פת קודמין היא, או שפא הרבע אחרים לחצי הרבע, כלי שנטמאו אחריו, לא נטמא תוכו:

שפא חצי רבע, כל אחת מהן לזוה הקדימה מהקדמה, כלומר שאין להם קדימה זו על זו. וכשם שאתה אומר שחצי רבע אחרים לרבע, כך תאמר שהרבע אחרים לחצי רבע, וכשנטמא הרבע, אחריו של חצי רבע נטמא ולא תוכו.

וגרסת רבתי, של פת קודמים היא, לפי שפחות של תלמידים היו יושבים לפניו שורות, אמר להם שאלה זו כבר שאלה ממני הכת של תלמידים יושבים בשורה הקודמת, וכן השבתי להם, או שמא וכו':

ה

נטמא הרבע, אחריו טמאין, חצי הרבע ואחריו טהורין. נטמא חצי הרבע, חצי הרבע ואחריו טמאין, הרבע ואחריו טהורין.

הַרְבַּע וְאַחֲרָיו טַמְאִים. הרבע הינו תוכו, ואחוריו הינו הדפנות המקיפות את הרבע מבחוץ. אבל דפן המפסיק בין שניהם, בכלל תוכו של חצי רבע, וטהור צד שכלפי חצי רבע. וכן קשנטמא חצי הרבע, חצי רבע ואחוריו טמאין. חצי הרבע הינו תוכו, ואחוריו הינו דפנות המקיפות חצי הרבע מבחוץ, ודפן המפסיק, צד של כלפי הרבע בכלל תוכו של רבע.

נִטְמָאוּ אַחֲרֵי הָרֶבֶעַ הינו דפנות המקיפות מבחוץ, **אַחֲרֵי חֲצֵי הָרֶבֶעַ טְהוֹרִין**, דברי רבי מאיר. ו**הַחֲכָמִים אוֹמְרִים**, אין חולקין **אֵת הַגִּבְיִין** הינו האחורים, וכל האחורים טמאין קשנטמא אחד מן האחורים. ו**כִּשְׁהוּא מַטְבִּיל, מַטְבִּיל אֶת כָּלּוּ**. רבע וחצי רבע. ואין הלכה כרבי מאיר. ודין דפן האמצעי מפרש לעיל בסוף פרק ב', דברי יוחנן בן נורי אומר חולקין את עביו, המשמש לטמא טמא והמשמש לטהור טהור:

ו

בְּנֵי כָלִים בְּסִיסֵי הַפְּלִים. לשון ואת פנו, דמתרגמינן וית בסיסיה, **וְאֶגְנִיָּהֶם וְאֶגְנִיָּתָם.** כמו ואגניהן, כלומר שפתותיהן, **וְאֶגְנִיָּהֶם** מקום שתוחבין בו הבית יד, וידות הפלים המקבילים שיש להן תור, שגנפלו עליהן משקין, מנגבין והם טהורים דלא חשיבי הני חבור להביא טמאת משקין לכלי שיש בו בית קבול, וסגי בנגוב. אבל לכלי שאין לו תור בעי טבילה. ושאר כל הפלים (שאינם יכולין לקבל רמונים), שאין להם אחורים ותור, שגנפלו משקין על מקצתו, כלו טמא.

כָּלִי שֶׁנִּטְמָאוּ אַחֲרָיו בְּמִשְׁקִין, אַחֲרָיו טַמְאִים, תוכו ואגנו ואזנו וידיו טהורין עבדו רבנן ביה הפרא, כי היכי דלא לשרף עליהו תרומה וקדשים. ודוקא בתרומה עבדו הפרא, אבל לא בקדשים, דתתנו לקמן בפרקיו. **נִטְמָא תוֹכוֹ, כָּלּוּ טַמָּא:**

ז

כָּל הַפְּלִים יֵשׁ לָהֶן אַחֲרִים וְתוֹךְ, וְיֵשׁ לָהֶם בֵּית צְבִיעָה.

בֵּית הַצְּבִיעָה. גרסין. מקום שאוחזין הכלי קשמושיטין אותו מזה לזה. לשון ויצבט לה קלי (רות ב) שפרושו ויושט. ואית דגרסי, בית הצביעה, מקום שאוחז בו באצבעו. ויש לכוֹן **בֵּית הַצְּבִיעָה**. שאם נטמאו אחוריו, בית הצביטה טהור. ואם נטמא בית הצביטה, אחוריו טהורין.

רַבִּי טַרְפוֹן אוֹמֵר, לַעֲרֵבָה גְדוּלָּה שֶׁל עֵץ. יש לה בית צביטה. אבל לשאר פלים, לא. שבערבה גדולה יש הפרש בין בית הצביטה לאחורים, שאם יש משקים באחורי הערבה וידיו טמאות, אוחז בבית הצביטה ואין חושש שמא יגע במשקין שבאחוריו ויחזרו ויטמאו את הערבה.

רַבִּי עֲקִיבָא אוֹמֵר, לְכוֹסוֹת אֵף לְכוֹסוֹת יֵשׁ לָהֶן בֵּית צְבִיעָה.

רַבִּי מֵאִיר אוֹמֵר, לְיָדִים הַטְּמָאוֹת וְהַטְּהוֹרוֹת. אָמַר רַבִּי יוֹסִי, לֹא אָמְרוּ אֵלָּא לְיָדִים הַטְּהוֹרוֹת בִּלְבָד:

לְיָדִים הַטְּמָאוֹת וְהַטְּהוֹרוֹת. יש הפרש בין בית הצביטה לאחורים, לידים הטמאות כדפרשית, ולטהורות כדמפרש לקמן (משנה הכאה) כיצד. ורבי יוסי סבר לידים טהורות בלבד לא חשיבן, אבל לידים טמאות חשיבן. והלכה פתגא קמא וכדמפרש רבי יוסי:

ח

כִּיצַד. הֵיוּ יָדָיו טְהוֹרוֹת וְעָלִיהֶם מִשְׁקָה טוֹפֵחַ וְאַחֲרֵי הַכּוֹס טַמְאִים, אַחֲזוּ בְּבֵית צְבִיעָתוֹ, אִינוּ חוֹשֵׁשׁ שְׁמָא נִטְמָאוּ מִשְׁקִין שַׁעַל יָדָיו בְּאַחֲרֵי הַכּוֹס וְיִחָזְרוּ וְיִטְמְאוּ אֶת הַיָּדִים.

הִיא שׁוֹתָה כּוֹס שְׁאַחֲרָיו טַמְאִים, אִינוּ חוֹשֵׁשׁ שְׁמָא נִטְמָא הַמִּשְׁקָה שֶׁבִּפְּנֵי בְּאַחֲרֵי הַכּוֹס וְחֹזֵר וְטַמָּא הַכּוֹס.

קִמְקוּם שֶׁהוּא מִרְתִּית, אִינוּ חוֹשֵׁשׁ שְׁמָא יֵצְאוּ מִשְׁקִין מִתּוֹכוֹ וְנִגְעוּ בְּאַחֲרָיו וְיִחָזְרוּ לְתוֹכוֹ:

ט

כָּלִי הַקֹּדֶשׁ אֵין לָהֶם אַחֲרִים וְתוֹךְ, וְאֵין לָהֶם בֵּית צְבִיעָה. דהנוגע באחד מהן פנוע בכלו. ויש להן אחורים ותור (ובית צביעה) דתתנו לעיל, דוקא לתרומה.

וְאֵין מַטְבִּילִים כָּלִים בְּתוֹךְ כָּלִים לְקֹדֶשׁ. כששניהם טמאים, מפני שקבדו של כלי חוצץ. וחושו לקדש יותר מבתרומה.

כָּל הַכָּלִים יוֹרְדִין לְיָדִי טַמְאָתָן בְּמַחֲשָׁבָה כגון טבעת בהמה שאינה מקבלת טמאה, חשב עליה לתנה באצבע אדם, מקבלת טמאה מכאן ואילך במחשבה זו, ואינן עולים מידי טמאתן אלא בשנוי מעשה. אבל טבעת אדם שחשב עליה לתנה לבהמה, לעולם היא מקבלת טמאה, עד שייעשה בה שנוי מעשה לשנות צורתה,

שהמעשה מבטל מיד המעשה ומיד מחשבה, ומחשבה אינה מבטלת לא מיד מעשה ולא מיד מחשבה. אם לאחר שחשב על טבעת בהמה לעשותה לאדם, שהיא מקבלת טמאה במחשבה זו, חזר וחשב עליה להחזירה לבהמה, אין מחשבה זו השניה מעלה מידי טמאה שנייה לה במחשבה הראשונה:

*

פרק כו, פרק סנדל עמקי, ובו ט משניות

א

סנדל עמקי סנדלים הנעשות בכפר עמקי, **וכיס של שנצות** כמין רצועות תחובות בלולאות בשפת הכיס ומושכים אותן אילך ואילך והכיס נסגר מאליה, **רבבי יהודה אומר, אף בכפיפה מצרית** סל עשוי מצורי הדקל. מביאין נצרים והוצין וקורעין אותן ועושים מהן כמין חוטין ועושים מהן כפיפה וחבלים, **רבן שמעון בן גמליאל אומר, אף סנדל לדיקי** סנדל שעושים אנשי לדיקיא **ביוצא בהן, הרי אלו מטמאין ומטהרין שלא באמן**. משום דכל הני יש להן רצועות ואין צריך לקשרן, אלא מותחם ברצועות והן נסגרים מאליהן, וכן נפתחין מאליהן על ידי רצועות אחרות שמושך בהן. כעין שעושים לכיסין במקומנו. ואם התרו אותן הרצועות דשוב אין ראויין לסגר ולפתח, טהורים.

אמר רבבי יוסי, והלא כל הכלים מטמאין ומטהרין שלא באמן. אבל אלו, אף על פי שהן מתרין, טמאין, שההדיוט יכול להחזירם. לא אמרו אלא בכפיפה מצרית, שאף האמן אינו יכול להחזירה:

ורבי יוסי סבר דאף על פי שהן מתרים, טמאין, כיון דהדיוט יכול להחזירם. חוץ מן הכפיפה, דאף האמן אינו יכול להחזירם. והלכה כרבבי יוסי:

ב

כיס של שנצות שננטלו שנציו, טמא. שננטלו שנציו. לרבנן מירי שלא נטלו לגמרי אלא שננקדו מן הלולאות ועדין תלויות בכיס. ולרבי יוסי אפלו נטלו לגמרי, מפני שהדיוט יכול להחזירם.

נפשט הכיס ונעשה כמין עור חלק שאין לו בית קבול, **טהור**.

טלה עליו את המטלת מלמטן, טמא. טלה עליו מטלית. נתן בשוליו טלאי, קלומר חתיכה קטנה של עור חבר בו מלמטה, דדרך הכיסים מכניסים עור קטן בין התפירה וכשפושטו נשאר אותו העור ולא בטל קבולו.

כיס לתוך כיס, שננטמא אחד מהן במשקה, לא נטמא חברו דטמאת משקין לטמא כלים לאו דאורייתא ולא חשיב חבור.

צרור המרגלית, טמא. לכוז המנגלית. מניחין מרגלית בתוך עור להיות שמורה שם וקושרים אותו, וכשמוציאין המרגלית נשאר העור כמו כיס עד שיטרח ויפשט, מחמת אותה מרגלית שעמדה ימים רבים ונצרר.

צרור המעות, רבבי אליעזר מטמא, וחכמים מטהרים: לכוז המעות. כמו צרור המרגלית. וטעמא דצרור המרגלית מטמא טפי, משום דדרך צרור המרגלית לעמד יותר מצרור המעות, שצרור המעות רגילים להתיר תמיד, משום דלהוצאה נתנו. והלכה פסוקים:

ג

כף לוקטי קוצים כמין כף של עור תופשים מלקטי קוצים בידיהן, שלא ינקבו ידיהן בקוצים, **טהורה** דאינה עשויה לקבלה.

הזון אזור כמין אבנט. ובלשון יוני קורין לחגור זוני, **והברכר** דפוס של עור נתון על הברכיים, כדי שיוכלו לעמד על ברפיקה, **טמאין** דעשויים לקבלה. **והשרוולים** כמין בית יד של עור דחוק וצר שנותנים בעלי אמנות בזרועותיהן, כדי שלא יפלו בגדיהן הרחבים על ידן ויבטלו אותן ממלאכתן, **טמאין**.

והפרקלימין פלקמיני. גרסינן. והוא דבר שמחלל וקושר בו פדתו, **טהורין**. וכל בית אצבעות כמין יד של עור עשוי להכניס אצבעותיו לתוכו, **טהורות**, חוץ משל קניצין מלקטי קוצים. פרוש אחר, מלקטי פרות הקיץ, מפני שהיא מקבלת את האוג פרי אדום המצוי באילן שגדל ביער מאליה. ופעמים שהמלקטים קוצים ביערים מלקטים האוג ונותנים אותו בבית אצבעות, נמצא שהוא עשוי לקבלה. **נקרעה, אם אינה מקבלת את רב האוג, טהורה:**

ד

סנדל שנפסקה אחת מאזניו ותקנה, טמא מדרס. עדין עומד בטמאתו, כיון דאזן שניה קימא.

נפסקה שנייה ותקנה, טהור מן המדרס אף על פי דנתקנה ראשונה קדם שנשברה שניה, מכל מקום טהור, דפנים חדשות באו לקאן, שלאחר שיצדה לה טמאת מדרס נתחדשו לה פנים הללו, ואין זו הראשונה מאחר שכבר נתקלקל בה כדי בטולה, אבל טמא מגע מדרס. משום דאזן ראשונה כשנשברה ותקנה שהביא אמן אחרת תחת השבורה וחברה לסגל, נטמאת מגע מדרס, שהרי נגעה בסגל הטמא מדרס, וכי נשברה אמן שניה דפרח מנה טמאת מדרס אשתיר ביה טמאת מגע, דכל הסגל מחבר לאמן ראשונה שנשברה.

לא הספיק לתקן את הראשונה עד שנפסקה אמן שנייה, טהורה. דכיון דנשברו שתי אונים תו לא חזי למידי.

*

נפסק עקבו עור של סגל המכסה את גבה הרגל שכנגד שוקו מאחוריו, נטל חוטמו שעולה כנגד אצבעות הרגל מלפניו, או שנחלק לשנים, טהור מטמאה דלמפרע, אבל מקבל טמאה מכאן ולהבא.

סולים עור שתחת פרסת הרגל בלבד, שאין לו עקב. ובלע"ז סול"א שנפסק מכל מקום, טהור. מנעל שנפחת, אם אינו מקבל את רב הרגל, טהור.

מנעל שעל האמום דפוס של מנעל עשוי מעור מלא שער, רבי אליעזר מטהר דסבר לא נגמרה מלאכתו של מנעל עד שישמטנה מעל גבי האמום, ורחבמים מטמאים. דחשבי ליה נגמרה מלאכתו. והלכה כחכמים.

כל חמתות צרורות נאדות שנקבו נקב המוציאן מיד טמאתן וקשר הנקב, טהורות טהוין. כמו שהיו, מפני שעתיד להתיר הקשר, חוץ משל ערביין. חוץ מקשר של ערביים. שאינו נוח להתיר.

רבי מאיר אומר, צרור שעה קשר העשוי לפי שעה ועומד להתיר, טהורות. צרור עולם קשר העשוי להיות קיים לעולם, טמאות.

רבי יוסי אומר, כל חמתות צרורות, טהורות. בין צרור עולם בין צרור שעה, ואפלו של ערביים. והלכה כתנא קמא:

ניתן להשיג את הגליון במאגר העלונים הממוחשב של 'דרשו', 'לדעת עלונים', וכן במייל -

05276-00532 או בטל 2711526@GMAIL.COM

הארות הערות ותיקוני טעויות יתקבלו בברכה

כמו"כ ניתן להשיג את הגליון 'חומש רש"י משולב'

כל הזכויות שמורות. ©